

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
Abonamentele se 'ac
numa' pe un an.

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR
Ioan Dragu, Constantin A. I. Ghica, I. Dragoslav, Ioan V. Prenta, C. Ciocazan, Ioan Vasiliad, Albert, etc.

ANUNCIURI
Linia pe pagina 7 și 8
— BANI 20 —

Ultima încăerare sângeroasă între comitagii bulgari și grăniceri sârbi

Indienii șarjează cu haioneta o coleră germană și o pun pe fugă

SIMȚIRI DE COPIL

„Eră odată...”

de IOAN DRAGU

Se născuse plâpând și micuț, și cum fusese dorit nespun de mult de părinții lui, crescuseră în mijlocul îngrijirilor duioase și a dragostei alintătoare.

Simțirile i se deșteptară în lumină. Casa clădită la marginea orașelului, aproape în câmp, era albă și încăpătoare, imblânzită parcă de glasul bunicilor, parfumată de făneturi și de aroma teascurilor de struguri. O grădină cu pomi, cu roze și cu legume rostogolea departe undele-i verzi, și totul era pașnic și tăcut.

Ce era la capătul grădinei? Oh! Cu câte închipiri nu se nutrea sensibilitatea lui mobilă în odaia cu geamurile roșii!

Erau în odaia aceea două paturi joase cu pologuri verzi, cu scrinuri solide, cu o masă așa de înaltă în cât el nu vedea ce-i pe ea și cu un scaun scund acoperit cu catifea, pe care se urca să vadă flăcările jucându-se cu ceamicele lucitor și șuerător. Când îi scoteau ciorapii ca să-l culce, adeseori tatăl lui se așeza în genunchi și-i săruta picioarele, se preiața că-l mănâncă, mormăia, dar copilului nu-i era frică, îl lovea cu călcăiele în vreme ce mama îl săurta pe păr zicând: „Ce podoabă de copil avem!” Apoi, ea îl lua în șortul ei, fricos și zgribulit ca o pasăre în timpul furtunii, căci ea să-l ducă până în odaia lor de culcare trebuia să treacă printr-o sală întunecoasă unde îi era mică de șobolăvi și de căpeșă-nul care mănâncă pe copiii neascultători.

Nu, micuțul nu se simțea cu conștiința caminte. O nevoie neînvinsă de independentă și de voință îl împingea să facă contrariul de cât ceea ce i se zicea. De astfel nimeni nu i se împotrirea. Mâini alintătoare și blânde

il ocroteau de primejdie, și surâsurile luminau fețele tuturor din casă, când pușorul făcea vreo prostie. Ce bucurie pe el să se furișeze și să fure! Ah! Sfortările îngrijorate ca să aproprie un scaun de scrim, ca să deschidă cutia, ca să ia în grabă zahărul, să-l ascundă în buzunar să se scoboare cu un aer indiferent. Mânca fructe acre, mere care scârțâiau între dinți, prune și fragi; dar cum sufletul lui era al unui sincer își spovedea seara greșelile și cerea iertare părinților că i-a supărat. Totuși reîncepea a doua zi și creștea astfel neîmblânzit și plin de putere.

Poveștile și dojnice îl exaltau. În timpul siestelor, când simțea că ochii i se închid, bunica se apleca deasupra pătuțului lui și cânta cu un glas subtil și tremurător doine de iubire sau cântece de vitejie în cari soldații iubiti de fete frumoase se întorceau maribunzi din război. Cu pleoapele pe jumătate închise, el vedea un chip grav ca un amurg și ochii surădeau, și din buzele tremurânde cădea un cântec a cărui arie și ale cărui cuvinte nelămurite strecurau în sufletul lui tulburarea unor senzații confuze de bucurie și de durere. Bătrâna asta în pragul morții îi șoptea speranța și înzestrările pământului. Lărmăsele de aur se coceau deasupra scrinurilor, și, în rămurile bătrânei când vii și grăbite ca un cântec de sticlete, când încete și triste ca scoborârea întunericului în inserare, plutea și se topea un miros pătrunzător și atârțator. Micuțul nu putea să audă doinele fără să nu simtă o durere ciudată, și când asculta tânguirea soldatului, murind departe de ai lui, durerea-i stăpânită izbură în sus-

ține sfâșietoare. Uneori, părinții lui rugau în glumă pe bunica să cânte, dar în zilele acelea el nu plângea, ci se simțea prins de o mânie furioasă, zicea cuvinte urâte celor cari îl pânneau, și dacă cineva voia să-l sărute, fugea cu groază de buzele lui.

În veghiile de iarnă, atunci când ascuns între genunchii mamei în fața sobei mari și luminoase, în vreme ce urzărea cu privirea luptele aprinse cari se dan între flăcările tumultuoase cari se iau una după alta și se mistuie, tatăl îi povestea hasmele cu zâne și feți frumoși.

„Eră odată...” Și aventurile tragice, comice sau grațioase îl țărăn cu ele și ele aveau o furie aprinsă a flăcărilor purpurii și blândetea blondă și pașnică a nucilor pe cari le cureți când obloanele sunt trase și când e cald în casă.

Poveștile astea îi dau curaj. Micuțul iubea cu patimă o fată de împărat fragedă ca ziua și mlădioasă ca trestia, pe care nimeni nu putuse să pue mâna. Ea apărea seara, sub clar de lună, de-alungul râului; mulți flăcăi voinici și zdraveni de picioare alergaseră după rochia ei; dar fata cea mică de împărat, o zână de bună seamă, zbură pe deasupra ierburilor mai întee ca un lăstun, răzând, atunci îndrăgostitii ei se opreau gâfâind fără a o fi putut prinde în brațe. Da, nimeni nu putuse prinde pe prințesa cea mică, fragedă ca ziua; ei bine — o va prinde el!

Cu inima zguduită de îngrijorare și de vitejie el se strecură prin ușa întredeschisă: iată-l în mijlocul nopții plină de vedenii și de balauri cari păzesc fețele și comorile împăraților. Dar micuțul e viteaz. El înfruntă groaza arborilor mari și întunecați și se duce să encerească pe mica domniță. Nu-i pasă de balaurii cari îl privesc cu ochi de jărătec din iarba întunecată și adâncă, iar fantomele a căror audiere de aripi o simte pe fruntea lui ciudată nu-l înspăimântă.

Ese din grădină și aleargă

dreț în fața lui, dorind să ajungă mai repede. Era cu ade-vărat copilul zburdalnic, simțitor, plin de sevă ca o plantă bine îngrijită într-un pământ gras și umed. Era copilul cu firea independentă și poruncitoare pe care i-o dase obiceiul de a simți că totul se îndoaie sub dominația lui. Era bucătica de om care când furtuna urla, eșea afară și amenința cu pumnul, zicând:

„Mie nu mă-e frică Dumnezeu-le, cu toate tunetele tale” și sta în ploaie, crispat de groază și de mâine în zbuciumul norilor mari și negrii cari se rostogoleau deasupra lui. Era copilul curios care spărgea tobele ca să vadă unde e ascuns sunetul lor, care-și rupea puștile, tremurările, toate jucăriile, ca să găsească motorul, taina, de ce o așa ori așa...

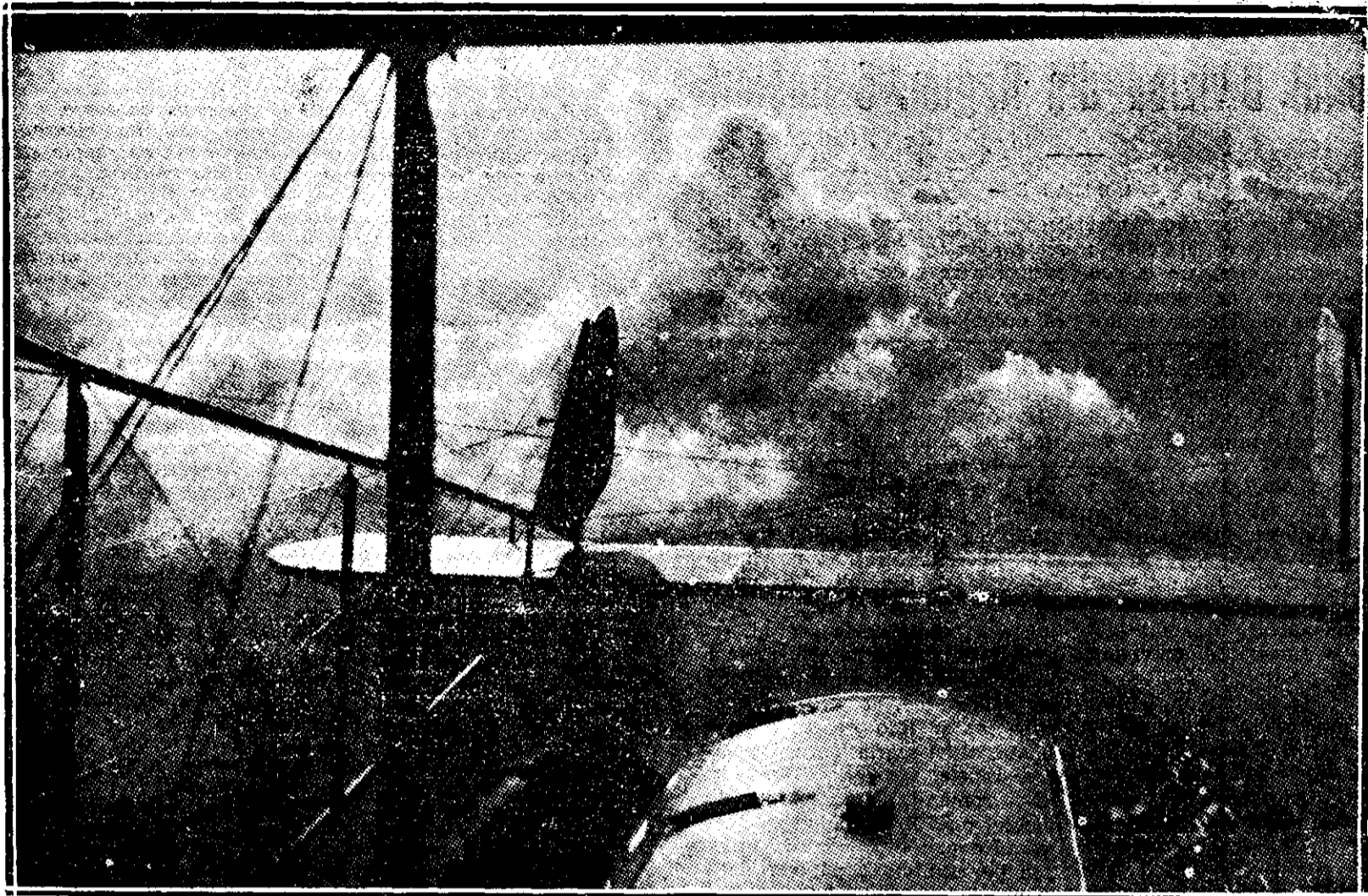
...Alergă dar mereu, înainte, cu mâna întinsă după vedenie, până când zdrobit de oboseală, se opri, se culcă și adormi. Ah! era a lui acum zâna cea frumoasă! O prinsese cu mâinile lui!...

Părinții, îngrijorați de lipsa lui l-au căutat și l-au găsit rădios, surzând în vis mulțumirei de a fi pus mâna pe domnița cea mică albă, și neprinsă de nimeni. L-au deșteptat și l-au dus acasă: s'a zbatut, a țipat, a plâns după zâna pe care i-au gonit-o și de necaz a mușcat mâna tatălui lui.

Și multe nopți de atunci înainte, suspină adânc în vis, tremurând de teamă, de durere și de iubire: „Domnița... vreau Domnița pe care n'a prins-o nimeni!”...

Oare copilul acesta, părțicia asta de omenire embrionară, nu realiza ea, în neștire, cea mai deplină întrupare a goanei după ideal?

Aviația în război. O recunoaștere prin nouri

de ce nu mi'a părut rău, și nu îmi pare rău nici azi. Îmi aduc aminte și par'că îmi pare bine. De ce? — D-zeu știe...

Unde o fi, nu știu, dar de voi întâlni-o vre-odată, că o țin bine minte, am să vă spun ce s'a mai făcut.

Deocamdată ceasornicul meu, cine știe în buzunarul cui bate. — Dacă-i merge bine să stee. Numai să nu bată în buzunarul unui apaș.

Cât despre gazda mea, a murit săraca și n'a știut că a dormit o femeie la mine.

Pe toți chiriașii holtei, pe care i-a prins, venind cu câte o femeie, i-a probozit. Unora, chiar le-a dat pupaziale afară. Numai pe mine mă lăuda că s'om cinstii și cu rușine. Bine că n'a știut!..

Impresii din Constantinopol ¹⁾

De la fereastra hotelului în care găzduesc, mi se desfășoară aproape tot malul stâng al „cornului de aur”, cu geamiile cu turnuri înalte, ce se desprind ca sulitele roșiorilor în marș, cu palate, cafenele, grădini, vii, toate într'un amestec oriental... iar în mijlocul lor „Patriarhia” de culoare respingătoare, un fel de roșu amestecat cu negru, verde, albastru, toate formând un amalgam unitar, nepălcuit la vedere. Ghemuită, pare ca un călugăr ce stă la pândă, gata să apuce prada, ca păianjenul în pânza sa. Istoria țărilor române în veacul al 18-lea este martora vie a suferințelor îndurate de întreg poporul nostru îndelung răbdător și a toate primitor. Domnitorii fanarioți, ce primeau tronul cumpărând pe vizir, considerau țările dunărene ca pe o moșie luată în arendă și

storceau din ele și ultima vlagă; iar biet român săracul, lua în disperare calea codrului verde, frate cu românul, ca uniți amândoi să-și răzbune neamul de necinstea adusă țării prin nelegiuirea hienelor ce invadase până și cimitirile noastre. Și astăzi au mai rămas obiceiurile fanariote printre noi și „bizantismul” este un cuvânt ce desemnează fapta urâtă comisă de moștenitorii acelor din veacul trecut, pe care i-a gonit un domn român, ajutat de vitejii panduri.

Oare veni-va încă odată vremea de plivit moșia și de curățat ghimpii scuturați după zdrențele fanarioților din frumoasa și mănoasa noastră, falnică, și mult îndurătoarea moșie, ce se numește: România?

Priveam ceasuri întregi tabloul viu dinaintea mea, iar istoria neamului meu se desfășura vie în minte ca o amintire recentă din viața mea; și ca o pânză, ce se schimbă la cinematograful, vedeam în depărtare progresul făcut de vitejii flăcăi ai neamului, vedeam cu ochii minții legiunile de ostași falnice, pășind majestos spre cucerirea idealului întrevăzut prin instinct de masele populare, conștiente de menirea lor. Și adormiam un somn dulce legănat de visuri dătătoare de speranță și noroc, visuri, ce la toți doresc din adâncul sufletului, cu toată puterea dorinței ce au alăcătuț în mine scriitorii și povestitorii neamului nostru, poeți și prozatori, muzicanți și artiști mari români, printre marii luptători, ce și nouă ne-a hărăzit soarta ca orișarei națiuni viteze.

Ioan V. Prentia.

Mulțimea

În fața morții aceuia, care a înfruntat toate chinurile răsfărânte asupra eroismului credinței sale, lumea creștină se pleacă de veacuri. Prin căldura credinței sale, prin radiarea entuziasmului său revoluționar de a preface atmosfera socială printr'o revoluție de primenire morală, a rămas simbolizarea sfântă a îndemnurilor de evlavie. Dar ca crezul lui să poată fi împărțit și să se reverse asupra maseilor a trebuit fatal să găsească sprijin într'o atmosferă publică, dornică de a sorbi nouătea unui izvor de idealism. S'au ridicat atunci din publicul timpului câțiva, mai pe urmă mai mulți și așa rând pe rând, numărul pozeliților creștea prin contagiunea morală, care devenea o necesitate și socială și morală.

Dar dacă din mulțimea adepților lui, numele a câțiva numai a rămas să străbată veacurile, cei mulți, anonimii, eroii înglotați în valurile credinței lui, câți trebuie să fi fost, — dându-și obștescul sfârșit în îngănarea crezului, că mor pentru credința cea nouă.

De aceea poate, ce o zi mai înainte de poslăvirea morții lui, mulțimea totdeauna recunoscătoare se pleacă evlaviușă pentru eroii cei mulți și anonimi, pentru morții perduți în haosul involburat de variate nume.

El n'ar fi putut să facă nimic fără ei, cari constituiau câmpul prodigios și nesfârșit al recoltei viitoare, căzuți fără număr și fără nume ca paiele de grâu sub ascuțitul coasei. Dacă de obicei nu există decât preocuparea despre rezultat, despre țintă, trebuie să fie totuși o datorie de întoarcere gândului către acei eroi nenumiți în calendare, necunoscuți, ori nenorocoși în strălucirea entuziasmului lor de oameni simpli, îngropați în besna uitării. Aceștia au avut marele rost, de a purta mai departe începutul prefacerii sufleteste, pe care s'au altoit apoi roadele civilizației.

În desfășurarea unei credințe, care e menită să schimbe fondul sufletesc al lumii, deci să transforme întâi structura internă, ca în urmă să-și acomodeze și forma necesară, e mai mult decât într'un războiu.

Războiul se poartă ori nu pentru crezurile adânci ale celor ce vor să-și îmbunătățească soarta, — dar convingerile tari se poartă cu tenacitatea nevoilor organice, — căci altfel e prăbușire și morală și fizică.

Și alături de *anonimii morții*, condamnați, crucificați, îngropați fiindcă au gândit altfel decât autoritățile timpului asupra unor zori de zile mai însorate, ori fiindcă, ascultând fără murmur de comanda șefilor lor, au mers cu pieptul desfăcut contra obuzelor, nu s'au ferit de vârful spadei ascuțite, nu s'au ascuns de grinda de proiectile, — mai sunt și eroii, *anonimii vieții*.

Sunt acei mulți și umili cari nu înțeleg totul, nu pot întrezări discrete posibilități și nici evita tainice eventualități, e mulțimea care vrea și cere o consolidare, o înfrățire, o întregire. În chinurile muncii grele pentru pâinea zilnică ea și-a amănat dintr'o zi într'alta odihna și nu s'a plâns, nici n'a râvnit. A așteptat o bucurie, ca rândurile ei să fie mai numeroase, ca crezul ei, într'o îndreptare deplină să și'l afirme prin unirea celor mai apropiați ei sufleteste, cerând impunând valorificarea drepturilor ei.

Bartolo

Pentru ori-ce reclamațiuni sau schimbări de adrese, d-nii abonați sunt rugați a atașa și una din benzile cu care primesc ziarul „Universul Literar”, contrar, reclamațiunea sau schimbarea de adresă nu vor fi rezolvate.

1) Din broșura „Icoane și note din călătorie” de Ioan V. Prentia.

CAMPANIA DIN 1913

IN PARC

A I-ului Divizion din Regim. 5 Roșiori

de C. CIOCAZAN

— URMARE —

Porneam în trap dar numai acei care au suferit și astfel cunosc dictonul italian „*așteptare et non venire*” pot aprecia ce însemnează așteptarea împlinirii celor 10 minute de trap, ca să înceapă pasul. Mergeam trap dar nu făceam de cât să mă uit la ceasornicul brătară ce aveam la mână, să văd bine-cuvântatul minut al 10-ului.

Dar urcatul dealurilor? Trebuia să descălesc ca toată lumea și cum piciorul mă durea, sufeream teribil, dar trebuia. Voiam să-mi fac datoria și mergeam fără să crănesc. Cu multă tărie de voință și cu ajutorul lui D-zeu am reușit să nu se bănuiască ce sufeream fizicește.

Peste tot, în drumul nostru, la munca câmpului nu se vedeau de cât copii, femei și bătrâni.

Bărbații plecase la datoria lor.

În toate satele femeile bătrâne, tinere, fetele eșeau cu flori și căldări cu apă rece.

După primul sat „Peșterea”, drăguț, bine întreținut, am intrat în pustiu Saharci. Nici o vegetație, numai praful. Of și ce căldură teribilă.

În fine zăresc monumentul Adam Klissi, care se zice că a fost distrus, n'a rămas nimic pentru istorie, pentru că se zice că multe pietre s'au pierdut în Dunăre odată cu caiul în care au fost încărcate. N'am înțeles de ce nu s'au gândit arheologii și ministru, să facă un mare muzeu local cu antichitățile, pietrele și cele găsite acolo și s'au gândit să-l distrugă fără folos. Ce o fi adevărat nu știu, n'am putut controla, dar de va fi așa, mare pagubă și multă rușine.

Ajuns în satul Adam Klissi bine situat și bine întreținut ne-am oprit la cârciuma unui român transilvănean, care căpătase autorizația a ține deschis în vederea că va trece regimentul, de altminteri în tot timpul mobilizării la început, toate cârciumile au fost închise.

Aci după puțină odihnă am stat de vorbă cu copilul hangului care mă întreabă: d-le maior, aveți să

treceți și în Transilvania să ne scăpați de Unguri? Scriu aceasta pentru a se vedea că ceace este în aer, se știe de toată lumea și că numai cumintenia Ungurilor ar putea să o împiedice, dar nu cred cunoscând îngânarea lor soviniștă.

Doamne! mult aș vrea ca aceasta să se întâmple! și nu doar ca să luăm Transilvania cum am luat bucățica din Cadrilater, cu toate că foarte ușor s'ar fi putut lua întreg Cadrilaterul, nu, dar să dăm libertatea fraților noștri de un sânge, de o gândire, de un ideal, spre a putea să se bucare în liniște de graiul, de cultul, de gândul, de scrisul lor. Să nu mai fie încătușați de Unguri, care dacă s'ar gândi bine, ar vedea că scăparea lor ar fi o sinceră alianță cu noi, altfel soarta Turciei poate să se repete.

Noi românii, am trecut de punctul mort în evoluție spre progres. Ungurii din contră merg spre punctul mort, pe care dacă nu vor fi în stare să-l treacă, pot pieri. Dar nimeni nu este mai surd decât cel ce nu vrea să audă, nici mai orb decât cel ce nu vrea să vadă.

Din Adam Klissi, câmpia devine fertilă; pustietatea de până aci dispare și trecem prin sate drăguțe între care Urloaia, foarte bine întreținut.

De remarcat că șoseaua deși bună la plecarea din Medjidia, nu este terminată, se lucrează, dar prea încet, fapt care îngreuiază mult mișcarea economică a unei țări spre progres.

Pe seară, când începuse a se mai răcori, am ajuns la Cuzgun finele etapei zilei acesteia, unde Slt. Chilian, care fusese trimis înainte, pregătise cartierul. Satul curat, școala bine întreținută, populația însă nu toată știe românește deși această țară de 36 ani este alipită României.

A doua zi, am plecat prin Caranlâc, Cara-Osman, spre Lipnița, unde am făcut un repaos mai lung la mijlocul zilei, căldura fiind îngrozitoare.

*În parcul adormit în pacea unui târziu apus de soare,
Se cern misterele 'nscrârci cu șoapte dulci, îmbietoare,
Și tufele-adormite'n umbră, se 'ngână 'n vis cu șoapte stîmbe,
Și una câte una 'n ceruri, s'aprinde făclile nestinse.*

*I-atâta pace împrejură-mi, și-atâta liniște în aer!...
Doar sura cucuveae geme și plânge greul lumii vaer,
Și-nai pare că în tot cuprinsul acestui glob imens, pustiu,
S'a stins de veacuri omenirea și numai eu sunt încă viu!...*

*În hăul nopții se tîrșește o dungă aurită 'n zare,
Un nor o 'ntunecă, dar trece, dispăre-apoi și iar apare,
Și iat-o, plină de visare, ca din povești o mie una,
Mărează la înfățișare, a nopților fantomă, — luna.*

*Un murmur înfioară parcul, trezit din somn și din visare,
Își șoptesc în taină plopii și lacul adormit tresare,
Și pomii toți, în freamăt tainic, clătîndu-și frunzele la vânt,
În fața palidei iecioare capul își pleacă spre pământ*

*O pasăre trezită 'n ramuri își cerne cântul ei duios,
Și luna-și fulgur lumina pe stratul verde, mătăsos.
Și 'n lacul poleit prin ramuri și fîntuit cu mii de stele,
Răsturnat alt parc s'arată, în tremur lin, privirei mele.*

*O lebădă pe-oglindea apei, plutește leneșă 'n neștire
Ca o luneteacă ce'n noapte își cută dîspărutul mîre,
Și marginea de luc colind-o alunecînd rătăcitoare,
Își profilează 'n zare gâtul nedormit semn de 'ntrebare.*

*Intregul parc nins de lumină, e plin de farmec și mistere,
Te prinde 'n vraja lui nespūsă și-ți varsă 'n suflet mîngîdere,
Și doruri, năzuinți nebune, necazuri, visuri, frămîntări,
Se contopesc, se sting, pierdute în umbra veșnicei uitări.*

*Și luna-și cerne mai departe melancolia ei bolnavă,
Treptat se stinge de pe frunze podoaba-i galbenă, firavă
Ș'n urmă, valuri de 'ntuneric încacă umbră și lumină,
Căci după deal, în nori apuse dîtioasa nopților regină.*

*Un suflu rece înfioară cuprinsul golului pustiu,
Se culcă florile și frunza și toate-adorm într'un târziu,
Ș'n parcu 'ncremenit de mîna atotstăpînitoare-a nopții,
Domnește pentru-o clipă doliu, întunecatul sol al morții!...*

Galati.

IOAN VASILJAD

1915

Eșind din Caranlâc am admirat o biserică nouă, cum de altminteri se văd în toate satele și care toate sunt construite de români.

În drum ne-am întâlnit cu d-l Col. Dragalina, comandantul zonei din care sectorul nostru făcea parte. D-sa a oprit automobilul și a comunicat d-lui Lt. col. Herescu că a fost numit comandantul Sectorului dela Ostrov.. Căldura devenise teribilă.

Lipnița este singurul sat în care nu am fost primiți cu apă și flori și aceasta pentru că populația este numai bulgară și foarte puțini români.

Aci am găsit două companii din regimentul 35 infanterie comandate de căpitanul Popovici care s'a prezentat d-lui colonel Herescu din al cărui sector făcea parte. Căpitanul a raportat că asupra unui bulgar care fost prins trecând frontiera, s'a găsit o hartă a Statului Major. Nu s'a putut dovedi cum și prin ce împrejurare bulgarul căpătase această hartă.

Din Lipnița potrivit instrucțiunilor date de colonelul Dragalina s'au trimis posturi spre frontiera veche bulgară. Unul din aceste posturi a fost comandat de lt. Chilian și compus din un pluton.

Noi am continuat drumul prin Eșchioi până la Ostrov.

În Ostrov

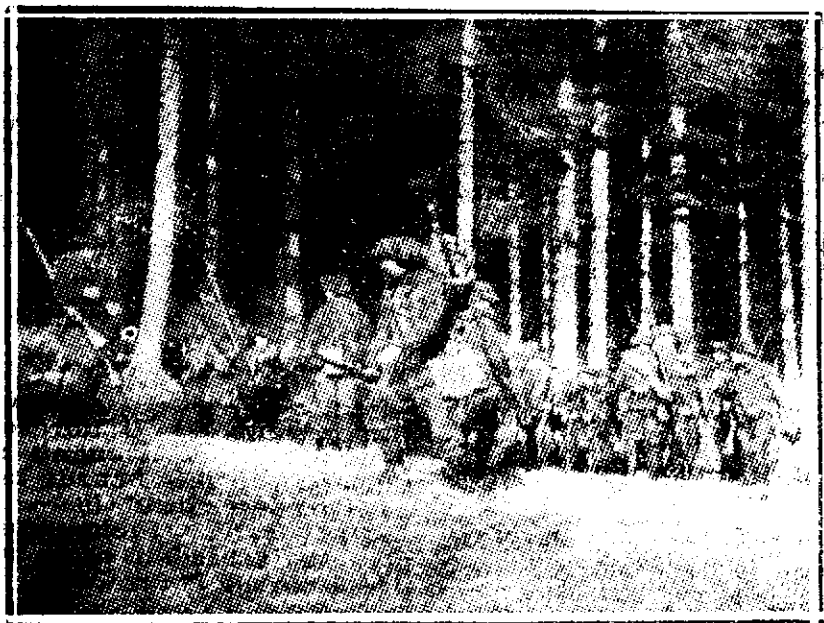
Divizionul a fost cartierat. Comandanții de plutone lângă caii și oamenii lor. Maiorul Niculescu, comandantul garnizoanei Ostrov, a venit să dea raportul colonelului Herescu, care primise comanda sectorului Ostrov.

Amândoi au plecat la cazarma

batalionului unde s'a făcut predarea și primirea ordinelor existente și corespondența criticografică trimisă. Corpul de armată cu reședința în Constanța impacient a ști dacă a ajuns cavaleria în Ostrov, a chemat la telefon pe colonelul Herescu și i-a mai trimis ordinele noi.

Am văzut pe comandantul regimentului mergând spre cartierul său. Dar n'au trecut nici 10 minute și am văzut pe maiorul Niculescu mergând spre col. Herescu cu pas foarte grăbit și cu aerul și mai îngrijat. Mi-am închipuit îndată că o știre alarmantă, un pericol iminent aduce pe fostul comandant al garnizoanei la comandantul sectorului. După 10 minute i-am văzut pe amândoi îndreptându-se spre subprefectura, unde era și telefonul. Ce s'a întâmplat oare? Locot. Chilian care în timpul marșului nostru a fost trimis să se așeze într'un post pe frontieră și de acolo să patruleze și să facă recunoașteri chiar peste frontiera, ajungând la frontieră, grănicerul român i-a raportat că a vorbit cu un bulgar, tata unui grănicer soldat bulgar și că acesta i-a spus că la 40 kilometri la sud de frontieră se găsesc două divizii bulgare cu intențiunea de a intra în Dobrogea noastră.

Colonelul chemând la telefon pe lt. Chilian și întrebându-l asupra informațiunii ce a dat, ofiteru a repetat știrea aflată. După ce colonelul a admonestat pe ofiter pentru că a trimis o știre neverificată i-a dat ordin a o controla și a merge să recunoască chiar în noaptea aceea pentru a raporta cu exactitate ceace aflate, cea ce ofiteru a făcut pe o ploierentțială, a trecut fruntaria și

Alpiștii în munții Vosgii

